

MÁGYARORSZÁG

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rákóczi-út 54. szám
Telefon: *222-630, 222-635***, *222-220

1944 május 19, péntek

Ll. éviolyam
112. szám

Vitéz Rátz Jenő nagy beszédet mondott politikai és katonai kérdésekről

Zsidók nem járhatnak nyilvános szórakozóhelyekre, kijelölik szállóikat, vendéglőiket, kávéházaikat, Budapesten külön fürdőket jelöltek ki nekik

Erős szovjetkötelékek napok óta sikertelenül támadják a magyar arcvonalat

Magyar és német csapatok megállították a támadást, az ellenséget visszavetették kiindulási állásaiba

Budapestkörnyéki és északerdélyi honvédek különösen kitűntek a kemény küzdelemben

Az angol lapok a Csatorna vidékén uralkodó szokatlanul kedvezőtlen időjárás miatt panaszkodnak, ami esetleg az invázió menetrendjének megváltoztatását okozhatja. A német hadvezetés viszont időjárásjelentésektől függetlenül, a megszokott rendszerességgel végzi a maga készülségi munkáját nyugaton. Az időjárás nagymértékben befolyásolhatja a hadászati lehetőségeket, de azok mindig előnyben voltak a multban és bizonyára előnyben lesznek a jövőben is, akik úgy készülnek fel tennivalóikra, hogy akár jó időben, akár rossz időben elvégezhesék feladataikat. Önbizalomtól duzzad minden német megnyilatkozás, amely a nyugati védelmi előkészületekkel foglalkozik. A berlini lapok rámutatnak arra, hogy az Atlanti Fal beton- és acélépítményei és hatalmas ütegállásai mögött a világ legjobb katonanyaga, különlegesen kiképzett, sokszors tűzkeresztségben edített hadosztályai állnak készenlétben, hadvezérek pedig ennek a világháborúnak sok diadalmas csatáját és rendkívüli vezetői művészetet igénylő hadjáratát vívták meg, ezeknek gazdag tapasztalatával várják az órát, amikor zombekerülnek új feladataikkal.

Rundstedt... Rommel... Blaskowitz, az új marsall... Sperle... a német hadtörténelem meg fogja őrizni ezeket a neveket, hiszen már eddigi győzelmeik és eredményeik is történelmi jelentőségűek voltak a világhatalmak most folyó óriási birkózásában. A német megítélések szerint a csata valóban közel lehet, ha a szakitott eddigi gyakorlatával és nemcsak a védelem élére kijelölt vezértábornagyot nevezte meg a Völkischer Beobachterben, hanem a mellérendelt hadseregcsoporthoz vezetőket és a légierők tábornagyt is.

Hallenleben Rommelnek a norman partokon tett nyilatkozatát ismerteti: »A La Manche a háború legnagyobb tömegsírja lesz.«

Amilyen arányban fokozódik az inváziós propaganda a nyugati szövetséges hatalmak sajtójában és politikai köreiben, olyan mértékben nő az idegháborús nyomás Németországra, szövetségeire és a semleges államokra is, de eredménytelenül. Sőt a Németország ellen a háború utáni időre tervezett »rendszerabályok« nyilvános tárgyalása határozottan olyan intézkedések látszik, amivel az angolszász propaganda túllőtt a célon.

A német népet az 1918-as összeomlás és a párizsi békekötések után következő idő keserű tapasztalatai meggyőzték róla, hogy bizonyos körülmények között a leggonoszabb és legostobább ötleknek is akadhat politikai háttérje az ellenséges táborban és a győztes, akinek kénye-kedvére kiszolgálták a legyőzöttet, hajlandó bárminő kínzó kísérletre, ha arról van szó, hogy ez zel »demokratikus közvéleménynek« egy kisebb vagy nagyobb rétegénél tetszést arathat. Ha tehát Mr. Barkley felveti az ötletet, hogy a szövetségesek győzelme után »a német nép létszámát csökkenteni kell«, hogy a német nehézipart le kell szerelni, a vegyipart megsemmisíteni, a vasúti és közúti közlekedés eszközeit elkobozni és az ötletet az angolszász sajtó »egelőgkésséggel« tárgyalja, a német nép minden tudomásul venni, hogy vele szemben ezt az ötletet egyszer valóban meg próbálnák érvényesíteni a gyakorlatban. Akkor pedig nem lehet más válasza, mint hogy még keményebben megragadja a kezéigényben levő fegyvert és még elszántabban harcol a győzelemért. Ezek az ötletek semmiesetre

sem érik el a célt, aminek érdekében nyilvánosságra hozták őket, hogy tudniillik megfélemlítsék a német-séget.

Barkley ostoba és gonosz terve éppoly kevésbé alkalmas a németek ellenállóképességének gyengítésére, mint az a hír, hogy Roosevelt és Sztalin Teheránban boldog kézzorítással ünnepelték egy szovjet szabaddal am tervét, amelyet Északnyugat-Németországban, a Vilmos császár-csatorna környékén állítanak fel, hogy ilymódon biztosítsák Oroszország kijáratát az Északi-tengerre. Idegháborús fogásnak látszik, hogy ezt a tervet is éppen most közölték a világgal, de nem hiszük, hogy akad egyetlen északeurópai állam, amely elragadtatással tapsolna a Szovjet elhelyezkedésének a Német-öbölben, sőt ellenkezőleg: a terv csak fokozhatja a svédek, dánok, norvégok bizalmatlanságát az angolszász nagyhatalmak és vezetőik iránt. Hogy pedig a német népben a kieli szabaddal állam ötlete erősíti az ellenállás elszántságát, az nem kétséges.

Az olaszországi csata fejleményeiről a Transkandinén Press a következőket jelentette:

»Mint berlini katonai körökben mondják, a német csapatok Dél-Olaszországban elszakadtak az ellenségtől, hogy egységes és egyenes arcvonaluk legyen. Az angol-amerikaiak offenzívájára, bármennyire erős is legyen az, alapjában véve a német állások előterében elakadt, amire egyébként a német hadvezetés az egész elhárítást alapította. A vezetés most arra határozta el magát, hogy csapatait egy hátrább fekvő, előre elkészített védelmi vonalra rendeli vissza, mert annak a fekvése kedvezőbb, mint az eddig tartott vo-

nalé. Ezeknek a hadműveleteknek a lebonyolítása közben a cassinói állás veszélyeztetett helyzetbe került és ezért azt az éjszaka folyamán harc nélkül kiürítették, hogy ily módon helyreállítsák az új német vonal folytonosságát.

Seriores a cassinói átcsoportosítás foglalkozva megállapítja, hogy Cassinót, mint sündisznóállást még sokáig lehetett volna tartani, amire nyilván az ellenség is számított, azonban a német hadvezetés mégis másként döntött, mert az volt a felfogása, hogy a harcdezt és kiváló cassinói védőőrséget sokkal jobban tudja felhasználni a német védelmi övezet mélységében, mint szélén, hiszen végeredményben Cassino már csak előretolt német bástya szerepét töltötte be, mióta az ellenségnek sikerült betörnie a Liri völgyébe. Harciasztilag semmi szükség sem volt többé Cassino tartására.

Hallenleben a következőket írja a délolaszországi helyzetről: A délolaszországi harc ereje óráról-órára fokozódik és szerda óta ismét nagyobb területre terjedt ki.

A harcok kezdetét az angol-amerikai erőfeszítések súlypontjának változékonyasága jellemezte; ez az erőfeszítés a harcok további folyamán mindinkább a Liri-völgyében összpontosult, amíg végül most ismét új változás következett be a harcok folyásában. Az angolok és az északamerikaiak szerda óta Formia térségében a partvidéken fejtenek ki legnagyobb nyomást, ami nem is marad hadászati eredmény nélkül. Erre a harcszakaszra új csapatrészeket és nagy anyagtömeget vetettek és így sikerült tért hódítaniok. Ez a terepnyerés azonban sehol sem fenyegeti még távolról sem a németek helyzetét a délolaszországi vonalon, még akkor sem, ha a németeket arra is kény-